

は 殺

ฆาตกรรม
เหนือเมฆ

雲

人

現

の

上

場

ผู้เขียน | ฮิงาชิโนะ เคโงะ
ผู้แปล | ทนุรัตน์ หุ่นบุรพา

มาตกรสมเหนือเมฆ

殺人現場は雲の上

อิงาชิโนะ เคโงะ เซียน

คณรัตน์ ทุ่งบุรพา แปล

ขาดกรรมเหนือเมฆ

เกิดเหตุขาดกรรม ในคืน STAY

1

2 กันยายน STAY ที่คาโงชิมะ

โรงแรม K เป็นที่พักสำหรับลูกค้าเรือสายการบิน NJA¹ ตั้งอยู่ที่จังหวัดคาโงชิมะ นั่งแท็กซี่จากสนามบินไปประมาณสิบนาที ส่วนร้านที่เหล้าลูกเรือชอบไปนั่งดื่มเหล้ายามค่ำคืนเป็นสแน็กบาร์ชื่อ ‘ไวก็กิ’² ซึ่งอยู่ภายในโรงแรมแห่งนั้น ชื่อร้านไม่ได้เกี่ยวข้องกับคาโงชิมะเลย นอกจากเคาน์เตอร์ที่นั่งได้หลายคนและโต๊ะขนาดสี่ที่นั่งแล้ว บาร์นี้ไม่มีอะไรดีได้ ทว่า

¹ ย่อมาจาก New Japan Aviation Co., LTD. ก่อตั้งเมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1969 ให้บริการเที่ยวบินสู่จังหวัดคาโงชิมะเป็นหลัก และรับฝีกอบรมนักบิน

² (Waikiki) ชายหาดบนเกาะโอวาฮู ในรัฐฮาวาย สหรัฐอเมริกา

บรรยากาศที่หาไม่ได้ในเมืองใหญ่ ดูอย่างไรก็ไม่เข้ากับชื่อร้านก็ถือเป็นจุดเด่นได้เหมือนกัน

ฮายาเตะ เอโกะ แอร์โฮสเตสสายการบิน NJA หรือที่เพื่อนๆ เรียกกันว่า A โกะ คือนักมาเยือนบาร์น่าเบื่อแห่งนี้อย่างซัดตามคำชักชวนของพวกนักบินที่คอทองแดงกันทั้งนั้น อาจเพราะเป็นอาชีพที่เครียดง่าย

“ฉันอยากผอมจังเลย”

ฟูจิ มามิโกะ เพื่อนร่วมงานของ A โกะ หรือที่เพื่อนๆ เรียกกันว่า B โกะ โพล่งความปรารถนาออกมา ได้ยินแบบนี้ก็รู้ทันทีว่าหล่อนมีรูปร่างไม่เหมือนแอร์โฮสเตสทั่วไป แถมใบหน้าก็กลม ตาก็กลม ที่มาของชื่อเล่น B โกะได้มาง่ายๆ จากการที่หล่อนทำตัวติดกับ A โกะตลอดเวลา แล้วก็ตัวอ้วนกลมเหมือนปีตามะที่แปลว่าลูกแก้ว

“ทำไมไม่ผอมสักที อุดสาห์หืดใจไม่กินกับแกลั่มแล้วนะ”

B โกะกระดกเบียร์เหยือกใหญ่หมดเกลี้ยงแล้วถอนใจ

“ไม่ผอมก็ไม่เห็นเป็นไรเลย”

ซาโต้ โคโพลอต (นักบินผู้ช่วย) เอ่ย เขาอายุยังไม่ถึงสามสิบ สวมหน้ากากอนามัยปิดบังใบหน้าคมสัน ถือเป็นหนุ่มเนื้อหอมที่สุดในหมู่แอร์โฮสเตส “อย่าฝืนตัวเองดีกว่า”

“แต่ A โกะกินเท่าไรก็ไม่เห็นอ้วนเลย โลกนี้ช่างไม่ยุติธรรม”

“ฉันกระเพาะย่อยนะ”

A โกะพูดอย่างรักษาน้ำใจ หล่อนเป็นคนไม่อ้วนจริงๆ ต่อให้กินเท่าไร แก้มก็ไม่โป่ง ยังคงรักษารูปร่างงามแบบสาวญี่ปุ่นไว้ได้โดยไม่ต้องเปลืองแรง

“กระเพาะย่อยเป็นโรคที่มาคู่กับอาชีพแอร์โฮสเตสนะสิ”

กัปตันฮามาซากะกล่าว เขาไม่ได้มีจุดเด่นเป็นพิเศษ แค่อ้วนกับหัวล้าน

“น่าอิจฉาจัง ทำไมฉันไม่เป็นกระเพาะย่อยบ้างนะ”

“ไม่ป่วยก็ดีแล้วนี่”

“แต่พังก์นี่ฉันอ้วนขึ้นมามากสองโลนะ”

“มิน่าล่ะ”

ฮามานากะทำหน้าที่ซึ่งซัง “วันนี้เครื่องเสียงแปลกๆ”

ถ้าพูดถึงคู่หนู AB แอร์โฮสเตสสายการบิน NJA รุ่น 98 ไม่มีใครในบริษัทไม่รู้จัก แต่เหตุผลที่สองคนนี้เป็นคนดังไม่เหมือนกัน ไม่ดี ต้องบอก ว่าต่างกันราวฟ้ากับดิน ดวงจันทร์กับตะพานน้ำ หรือซีเ็กกับเพชร

ประการแรก ตอนสอบเข้าทำงาน ประวัติส่วนตัวของ A โกะสร้าง ความประหลาดใจให้กรรมการสอบอยู่บ้าง เพราะหล่อนลาออกจาก มหาวิทยาลัยโตเกียว ผลการสอบเข้าทำงานก็ยิ่งน่าทึ่ง หล่อนผ่านฉลุย ได้ที่หนึ่งตั้งแต่สอบข้อเขียนไปจนถึงสอบสัมภาษณ์รอบสุดท้าย แน่نون ว่าตอนฝึกลูกเรือ หล่อนก็จบมาเป็นที่หนึ่ง พอเริ่มมาเป็นแอร์โฮสเตสก็ ได้รับความไว้วางใจจากเหล่านักบิน คนในบริษัทต่างยอมรับว่าไม่ว่าจะ มอบหมายงานอะไรให้หล่อนก็หายห่วง

จะว่าไปหล่อนไม่ใช่คนทำงานกระฉับกระเฉง ปกติแล้วออกจะเป็น คนพูดน้อยและเรียบร้อย ดูไม่โดดเด่น ชอบแอบอยู่หลังคนอื่นและทำเรื่อง ป่วนแบบไม่ทันตั้งตัว แถมยังตีหน้าตาย

ส่วน B โกะก็สร้างความประหลาดใจให้กรรมการสอบ เพราะ รูปถ่ายสมัครสอบกับตัวจริงไม่เหมือนกันเลย แม้ต้องใช้เทคนิคแต่งภาพ ขึ้นยอดและเล่นตุ๊กตัก็กแคไหน แต่หล่อนก็เพียรพยายามจนสอบผ่านมาได้ กรรมการสอบจึงประทับใจในความมุ่งมั่นของหล่อน

B โกะโชว์ผาดโผนด้วยการผ่านการสอบเข้าทำงานตั้งแต่สอบ ข้อเขียนไปจนถึงสอบสัมภาษณ์แบบฉิวเฉียด กรรมการสัมภาษณ์มา เล่าให้ฟังทีหลังว่าพอเห็นดวงตากลมโตของหล่อนจ้องมอง ก็ทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ‘สอบผ่าน’ ราวกับโดนปีศาจเข้าสิง

หล่อนฝึกลูกเรือจบมาเป็นที่โหล่

ถึงกระนั้น B โกะก็ไม่เคยท้อแท้ใจ เพราะเมื่อหลายปีก่อนหล่อน

เคยดูละครทีวีเกี่ยวกับแอร์โฮสเตสฝึกหัด และเชื่อว่า ‘คนเชื้อซาฟรอนนั้นยังเป็นแอร์โฮสเตสได้เลย อย่างฉันเป็นได้สบาย’ เลยมองโลกในแง่ดีเกินไป ตั้งแต่หล่อนได้มาเป็นแอร์โฮสเตส คนในบริษัทลงความเห็น ‘B โกะพยายามเกาะติด A โกะ’ แนนอนว่าเจ้าตัวไม่รู้เรื่องนั้น

ทั้งสองแตกต่างกันคนละขั้วแบบนี้ แต่กลับเข้ากันได้ดีอย่างประหลาด เป็นทั้งเพื่อนร่วมงานและเพื่อนร่วมห้องเช่า แม้จะไม่ถึงขั้นกลบข้อเสียของกันและกัน...แต่ต่างฝ่ายต่างก็ต้องการส่วนที่ตนขาดไปในตัวอีกฝ่าย อย่างไรก็ตาม คินนี้ทั้งสองค้างแรมด้วยกันที่คาโงชิมะ

ชายคนนั้นเข้ามาขณะที่ถูกเรือทั้งสี่ตีทะเล้าพลางพูดคุยกันเรื่องไร้สาระ นอกจากพวกเขาแล้ว ในร้านมีลูกค้าอีกแค่สองคนนั่งอยู่ที่เคาน์เตอร์ เมื่อชายคนนั้นเห็นคนทั้งสี่ก็เดินยิ้มเข้ามาหา

“เมื่อสักครู่นี้ขอบคุณครับ”

เมื่อเดินมาถึงข้างๆ กลุ่มลูกเรือ เขาค้อมศีรษะมีเหงอกแซมอย่างนอบน้อม กลุ่มลูกเรือทำหน้าประหลาดใจแวบหนึ่ง “อ๊ย” B โกะอุทานในที่สุด

“ท่านผู้โดยสารเที่ยวบินเมื่อกี้ไช้ไหมคะ”

“ครับ”

เขาทำตาทิพย์อย่างดีใจ คงเป็นเพราะอีกฝ่ายจำได้ A โกะก็จำรอยย่นนั้นได้ จึงถามว่า “ท่านผู้โดยสารก็พักที่โรงแรมนี้หรือคะ”

“ใช่ครับ บังเอิญจังเลยนะ”

“กับต้นคะ ท่านนี้เป็นผู้โดยสารเที่ยวบินวันนี้นะ”

B โกะแนะนำชายคนนั้นให้ฮายามานะและคนอื่นๆ รู้จัก

ชายคนนั้นเป็นผู้โดยสารที่จู้ๆ ปวดท้องในเครื่องบินที่พวกหล่อนทำงานวันนี้ เขาอายุสี่สิบกว่าแล้ว แต่รูปร่างยังดูดี ถึงขนาด B โกะเก็บเอามาเพื่อว่า หนูม้วยกลางคนผมขาวเท้างเลย พอได้มาเจอกันอีกครั้งแบบนี้เลยเก็บอาการดีใจไว้ไม่มี

“โอ้ ปวดท้องรี แะเลยนะครับ”

ฮามานากะพูด

“ไม่เลยครับ ทั้งสองดูแลผมเป็นอย่างดีเลยหายดีแล้ว”

เขาว่าแล้วดีท้องตัวเองดังตุบๆ นั่งด้วยกันไหมครับ จังหวะที่ฮามานากะชวนเขานั่งเก้าอี้ข้างๆ โทรศัพท์ที่เคาน์เตอร์ดังขึ้น บริการสวมเสื้อกั๊กสีแดงรับสาย เขามือปิดปากกระบอกโทรศัพท์แล้วร้องถามว่า “คุณสมมะอยู่หรือเปล่าครับ” ชายที่กำลังจะนั่ง ขานตอบแล้วเดินไปที่เคาน์เตอร์ A โกะเลยรู้ชื่อชายคนนั้น

สมมะคุยโทรศัพท์สองสามคำแล้วสั่งอะไรสักอย่างกับบริกร ก่อนจะเดินกลับมาที่โต๊ะ

“กรรยาผมนะครับ พอถึงโรงแรมปั๊บ ก็บ่นว่าไม่ค่อยสบายและเข้านอนไปแล้ว บอกว่าฉันปวดท้อง คงเป็นเพราะอายุไม่ใช่หน่อยๆ แล้ว แต่อาการคงจะค่อยยังชั่ว เลยโทรศัพท์มาบอกให้หาอะไรให้กินหน่อย”

A โกะจำกรรยาของสมมะได้ร่างๆ เป็นหญิงร่างใหญ่สวมชุดสีขาว และสวมแว่นตาแฟชั่นอันบ๊อเริ่ม

“สามทุ่มแล้ว คงจะหิวมั้ง”

สมมะว่าแล้วมองนาฬิกาบนผนัง

บริกรนำแซนวิชที่เขาสั่งมาให้ B โกะเลยถือโอกาสลุกขึ้น หล่อนเข้าห้องน้ำบ่อยมาสักพักแล้ว เพราะดื่มเบียร์เยอะเกินไป

สมมะตั้งใจว่าจะมาดื่มคนเดียว แต่พอเจอเพื่อนดื่มแบบไม่คาดคิดก็ตอกดีใจ คุยจ้อไม่หยุด เขาเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัย สอนวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเพิ่งจะเปิดภาคการศึกษาเมื่อวาน แต่ยังมีเวลาเกือบหนึ่งสัปดาห์กว่าจะได้สอนคาบแรก เขาจึงพากรรยามาเที่ยวควง

“หลานชายของกรรยาเรียนปริญญาโทอยู่ที่นี่ เลยถือโอกาสแวะมาดูเขาด้วยครับ”

เขาว่าแล้วกระดกวิสกี้ผสมน้ำหมดแก้ว

“คุณสมมะมีลูกหรือยังคะ”

A โกะถามพลางหยิบเศษผงที่ติดกางเกงสมมะออกให้ หล่อนมีความเป็นกุลสตรี เขาแสดงท่าทางเกรงใจ ทำหน้าเสียดาย “ยังไม่มีสักคนเลยครับ”

ไม่นาน B โกะก็เดินนำระยะสั้นกลับมา พอ A โกะทักว่า ไปนานจัง หล่อนตอบว่า กลับห้องไปเติมน้ำมา มิน่าล่ะถึงได้หน้าระรื่นเหลือเกิน

“อื๊อ จริงสิ ฉันเห็นบริการนำแซนวิชไปส่งให้ภรรยาคุณสมมะ ถึงได้รู้ว่าพวกคุณพักอยู่ห้องข้างๆ พวกฉันนี่เอง”

“โอ้...” สมมะทำหน้าซึ่งซัง “แล้วหล่อนเป็นยังไงบ้างครับ”

“ฉันเห็นแวบๆ...แต่ดูค่อยยังชั่วแล้วนะคะ สีหน้าก็ดีขึ้นด้วย”

“จริงหรือครับ”

สมมะถอนใจอย่างโล่งอก “ถ้าต้องนอนชม แผนท่องเที่ยวคงพังไม่เป็นท่า ค่อยยังชั่วหน่อย”

คำพูดเขาฟังดูจริงจังเกินไป ในอดีตคงเคยเกิดเหตุการณ์ทำนองนี้ ตอนนั้นทุกอย่างคงพังครืน A โกะคิด

หลังจากนั้นพวกเขาได้มก้นต่ออีกราวสี่ชั่วโมง แล้วแยกย้ายกันตอนที่เข็มนาฬิกาบอกเวลาเกือบจะตีหนึ่ง พวกผู้ชายดื่มวิสกี้หนึ่งขวดกับเบียร์ครึ่งโหล A โกะดื่มเบียร์เหยือกเล็กสองเหยือกกับน้ำผลไม้หนึ่งแก้ว ส่วน B โกะดื่มเบียร์เหยือกใหญ่สามเหยือกและไปเข้าห้องน้ำสักรอบ

“อ่า คึนนี่สนุกเกินคาด”

สมมะพูดอย่างสนใจระหว่างลงลิฟต์เพื่อแยกย้ายไปห้องพักของแต่ละคน พวกฮามานากะลงลิฟต์ต่อไปอีกหนึ่งชั้น

“ขอบคุณครับ คึนนี่ผมหลับสบายแน่เลย”

“พวกฉันก็ได้ฟังเรื่องสนุกๆ มีความสุขมากเลยคะ”

A โกะพูด เกร็ดความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาที่เขาเล่าให้ฟังมีประโยชน์มากจริงๆ พวกนักบินก็ตั้งอกตั้งใจฟัง

“ได้ความรู้จริงๆ ค่ะ”

B โกะหวาหวอดๆ อยู่คนเดียวเอ่ย

“ผมดีใจที่ได้ยินพวกคุณพูดแบบนั้น ถ้ามีโอกาสไว้ดื่มด้วยกันอีก
นะครับ”

ฮมมะว่าแล้วหยุดยืนตรงหน้าห้องตัวเอง ผงกศีรษะให้ A โกะกับ
B โกะที่ยืนเคียงกันโค้งคำนับ

“ขอตัวก่อนนะครับ”

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะ”

ทั้งสองว่าแล้วเดินไปที่ห้องตัวเอง ได้ยินเสียงไขประตูดุอยู่ด้านหลัง

A โกะกับ B โกะพักห้องเตียงคู่ อยู่ถัดจากห้องของฮมมะและภรรยา
มาสี่ห้อง B โกะไขประตูดุอย่างทุลักทุเล

ทันใดนั้น ได้ยินเสียงร้องดัง A โกะจับใจความไม่ได้ว่าเสียงนั้น
ตะโกนว่าอะไร แต่รู้ว่าเป็นเสียงฮมมะ ประตูห้องเขาแง้มอยู่ A โกะกับ
B โกะถลันเข้าไปทันที

2

“แล้ว”

โมจิสึกิ ตำรวจสายสืบ สภ.จังหวัดคาโงชิมะพูดพลางมองหน้า
ทั้งสองสลบกันไปมา เขาอายุราวสามสิบห้า ไร้ผมแสกข้าง สวมแว่นตา
กรอบทองเหมือนพนักงานธนาคาร สวมสูทเข้ารูปตามสมัยนิยม

“พวกคุณเป็นพยานชั้นสองใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ”

B โกะยืดอกตอบ “เชิญถามมาได้เลย”

“ผมไม่ได้มีอะไรจะถามมากมายนักหรอกครับ” โมจิสีก็ออกตัวเบาๆ แล้วถามทั้งสองเรื่องความสัมพันธ์กับสมมะ A โกะอธิบายตามลำดับว่า เผอิญรู้จักกัน เลยมาดื่มด้วยกันที่สแน็กบาร์ สายตานายตำรวจที่มองพวกหล่อนพลันเปลี่ยนไป

“โอ คุณเป็นแอร์โฮสเตสหรือครับ อ้อ มิน่าล่ะ...”

“ฉันก็ด้วยค่ะ” B โกะพูด “ฉันก็เป็นแอร์โฮสเตส ไม่ได้คิดจะปิดบังเลย”

โมจิสีก็มองหล่อนแล้วเว้นจังหวะครู่หนึ่ง

“เออ อ้อ”

เขายอมเออออห่อหมกด้วย

สิ่งแรกที่สะดุดตา A โกะตอนถลันเข้าไปในห้องสมมะเพราะได้ยินเสียงเขาร้องคือ ภาพสมมะเขย่าวางสตรีที่นอนเหยียดยาวอยู่บนเตียง เท้าที่สวมรองเท้าส้นสูงไหวตามแรงเขย่า A โกะเดินเข้าไปจะถามว่า เกิดอะไรขึ้น แต่ก็เดาเหตุการณ์ได้ทันที เพราะผิวพรรณของหญิงคนนั้นดูไม่มีชีวิตชีวา จังหวะที่หล่อนเอื้อมมือไปหยิบหูโทรศัพท์จะโทรหาฟรอนต์ B โกะเป็นลมล้มพับไปแล้ว

ตำรวจมาหลังจากนั้นประมาณสิบห้านาที เจ้าหน้าที่สืบสวนและเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานมาถึงแล้วเริ่มตรวจสอบที่เกิดเหตุอย่างเข้มข้น B โกะฟื้นขึ้นมาแล้วถึงกับขมเปาะว่า “ยอดเลย อย่างกับละครสืบสวนนะ” นายตำรวจโมจิสีที่ใส่แว่นตากรอบทองก็เป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนคนหนึ่ง หน้าตาของเขาคือจับคู่กับนายตำรวจหนุ่มอีกคนสอบปากคำผู้ที่เกี่ยวข้อง พวก A โกะก็โดนสอบปากคำเช่นกัน ห้องข้างๆ ที่เกิดเหตุถูกใช้เป็นสถานที่สอบปากคำ

“จากนั้นพวกคุณแยกย้ายกันหน้าห้องนายสมมะตอนตีหนึ่งเศษๆ

ไม่นานก็ได้ยินเสียงหวีดร้อง จึงไปที่ห้องนั้นและรู้ว่าเกิดเหตุร้าย...ถูกต้องไหมครับ”

“ถูกต้องค่ะ”

A โกะกับ B โกะตอบประสานเสียงกัน

“ต่อมาพวกคุณโทรไปที่ฟรอนต์ ออกมารอพนักงานโรงแรมที่โงะทางเดินพร้อมกับนายฮมมะ อธิบายเหตุการณ์ให้เขาฟังแล้วขอให้เขาโทรแจ้งตำรวจ...ที่ผมพูดมาถูกต้องไหมครับ”

“ถูกต้องค่ะ”

A โกะตอบขัดถ้อยขัดคำ ที่หล่อนออกจากห้องทันทีที่รู้ว่าเกิดเหตุร้ายคงเป็นเพราะรู้ว่าไม่ควรแตะต้องสิ่งของใดๆ ในที่เกิดเหตุ

“ถูกต้องไหมครับ”

โมจิสึกิถาม B โกะย้ำให้แน่ใจ แต่หล่อนโกหกหน้าตายว่า “ตอนนั้นฉันรออยู่ที่ห้องตัวเองค่ะ” คำว่า ‘รอ’ ฟังดูดี แต่สรุปสั้นๆ ว่าเป็นลม

“ช่วงก่อนหรือหลังเกิดเหตุ พวกคุณเห็นใครคนอื่นบ้างไหมครับ อย่างเช่นเดินสวนกันที่โงะทางเดิน”

โมจิสึกิถามแบบไม่คิดอะไร แต่ทั้งสองส่ายหน้าเหมือนกัน วันทำงานจันทร์ถึงศุกร์ในเดือนกันยายนเป็นเวลาที่เขาเข้าพักน้อย ช้ายังเป็นช่วงกลางดึก “งั้นหรือครับ นั่นสินะ” นายตำรวจก็พยักหน้าเข้าใจ

“เอ่อ” A โกะถามอย่างหวาดๆ

“คุณนายฮมมะเนียถูกปลิดชีพแน่ๆ เลยใช่ไหมคะ”

หล่อนถามพลางนึกว่าตัวเองใช้คำสุภาพแบบทะมัดทะเมาะ แต่นายตำรวจไม่ได้ผิดสังเกต ตอบว่า “น่าจะเป็นอย่างนั้นครับ”

“ตายเพราะอะไรคะ” B โกะถาม “โดนของมีคมแทงหรือเปล่าคะ”

“ของมีคม” นายตำรวจตะลึง “ไม่ใช่ครับ ไม่เห็นมีเลือดออกเลย”

“แน่ใจหรือคะ...”

“ตายเพราะขาดอากาศหายใจครับ โดนรัดคอ”

อ้า B โกะหลุดอุทานแลบลิ้น

ทั้งสองให้ปากคำเสร็จแล้วออกจากห้อง โง่ทางเดินมีชายกลุ่มหนึ่งเดินพลุกพล่าน พอเดินผ่านคนเหล่านั้นมาถึงหน้าห้องตัวเอง ก็เห็นฮามานากะกับซาโตยีนรอตำนานั่งวงอยู่

“แย่เลยเนอะ”

ซาโตมองหน้าทั้งสองอย่างเป็นห่วง “B โกะถึงกับเป็นลมเป็นแล้ง”

“ไม่ได้เป็นลมเป็นแล้ง” B โกะทำแก้มปอง “ฉันรอตอยู่ที่ห้อง”

A โกะเล่าความเป็นมาให้ฮามานากะฟัง

“ฉันคงไม่มีปัญหากับเที่ยวบินวันพรุ่งนี้ใช่ไหม”

ฮามานากะถามแบบพวกบ้างาน

“คงไม่มีปัญหาค่ะ”

“พวกเธอเป็นคนนอก ไม่น่าจะพลอยเดือดร้อนไปด้วยหรอก แต่ถ้ามีอะไร ก็โทรบอกด้วยนะ”

ได้ค่ะ ทั้งสองค้อมศีรษะ

หลังแยกย้ายกับพวกนักบินแล้วกลับเข้าห้อง “ยอดเลยเนอะ”

B โกะพูด “ฉันเพิ่งเคยเห็นเรื่องแบบนั้น ตอนนี้อยังใจเต้นตึกๆ อยู่เลย”

“น่ากลัวออก” A โกะนั่งลงบนเตียง หล่อนก็เพิ่งเคยเห็นศพ แถมยังเป็นศพถูกฆาตกรรม เครียดสุดๆ จนไม่มีเวลานึกถึงความกลัว

“คดีฆาตกรรม เคยเห็นแต่ในละคร แต่ถ้าอยากเห็น สักวันก็ต้องได้เห็นสินะ ดีเลย เล่าให้คนอื่นฟังดีกว่า”

B โกะกระดิกกระด้า พูดเหมือนไปเจอเรื่องดีๆ มา ไม่น่าเชื่อเมื่อกี้ยังเป็นลมอยู่เลย เพื่อนๆ พวกเขาสบายใจว่าที่หล่อนได้งานนี้ เพราะเป็นคนมองโลกในแง่ดี

“ยังไงก็ตาม”

A โกะขมวดคิ้วมุ่นครุ่นคิดผิดกับ B โกะ “ใครเป็นคนฆ่าคุณนายกันแน่ละ”

“เห็นตำรวจบอกว่ากระเป๋าทิ้งถูกขโมยไปแล้ว”

B โกะเป็นยอดฝีมือด้านการเงี่ยหูฟังความลับของคนอื่น “คงเป็นขโมยละมัง”

“แต่ทำไมพุ่งเป้าไปที่คุณนายล่ะ ห้องอื่นก็มี”

“มันเป็นเรื่องบังเอิญ คุณนายดวงสวยเอง” B โกะสรุปง่าย ๆ

“แต่ว่า” A โกะเอียงคอ “นั่นมันห้องเตียงคู่ละ ขโมยไม่คิดบ้างหรือว่าอาจจะมีคนอยู่สองคน”

“ต้องเล็งมานานแล้วแหละ พอเห็นฝ่ายสามีออกไปข้างนอกเลยบุกเข้าไป”

“บุกเข้าไปยังไง ประตูล็อกกุญแจอยู่ละ”

ประตูโรงแรมนี้ล็อกอัตโนมัติ แคปิดประตูก็ล็อกกุญแจทันที

“เรื่องนั้น...ต้องหาทางได้อยู่แล้ว”

“หาทางยังงัย”

“ก็...มีตั้งหลายทาง ของแค่นั้น ต้องทำได้อยู่แล้ว”

“จริงรึ...”

A โกะยังคาใจอยู่ แต่เถียงต่อไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมา จึงตัดสินใจไปอาบน้ำ จังหวะที่ถอดรองเท้าเปลี่ยนไปสวมสลีปเปอร์ คำถามผุดขึ้นในหัวว่าทำไมคุณนายใส่รองเท้าส้นสูง สัญชาตญาณคนทั่วไป เวลาอยู่ในห้องจะถอดรองเท้าเพื่อความสบาย ข้าคุณนายยังไม่สบายด้วย

“อ่า อยากให้ถึงพรุ่งนี้เร็วๆ จัง ต้องเล่าเรื่องนี้ให้ทุกคนฟัง A โกะเธออย่าไปบอกใครนะว่าฉันเป็นลม”

B โกะถอดรองเท้าส้นสูงทิ้ง ล้มตัวนอนเกลือกกลิ้งบนเตียง

3

โทรศัพท์ข้างหัวเตียงดังขึ้นตอนเก้าโมงเช้าวันรุ่งขึ้น A โกะรับสาย ได้ยินสำเนียงฟังยากเกินกว่าจะเป็นพนักงานโรงแรม พอรู้สึกลึกว่าเสียงคุ้นๆ ก็จำได้ว่าเป็นนายตำรวจโมจิสึกิ คงจะโทรมาจากฟรอนต์ บอกว่ามีเรื่องอยากจะถามอีกครั้ง

พอ A โกะกับ B โกะลงไปสถานที่นัดหมายที่ล็อบบี้ชั้นหนึ่งก็เห็นโมจิสึกิกับนายตำรวจหนุ่มอีกคนรออยู่เหมือนเมื่อวาน ดวงตาแดงก่ำ เมื่อคืนคงไม่ได้นอน “ขอโทษที่มารบกวนเวลาพักผ่อนครับ” เขาค้อมศีรษะให้ แต่คำพูดนั้นเหมือนบอกตัวเองมากกว่า

“เรื่องที่ว่าใครเห็นคุณนายเป็นคนสุดท้ายนะครับ”

นายตำรวจกางสมุดจด พุดเข้าเรื่องพลางใช้ดินสอกดเกาศีรษะ

“เท่าที่ตรวจสอบ ตอนสามทุ่มบริกรที่สแน็กบาร์นำแซนด์วิชไปส่งให้ถึงห้องตามคำขอของคุณฮมมะ พวกคุณทราบเรื่องนั้นไหมครับ”

ทั้งสองพยักหน้าเสียบๆ

“ตอนนั้นคุณฟูจิ (B โกะ) เดินผ่านมาพอดี เป็นเรื่องจริงหรือเปล่าครับ”

“คะ จริงคะ หมายความว่าฉันเป็นคนสุดท้ายที่เห็นคุณนายหรือคะ”

B โกะตาเป็นประกาย ถามเสียงสั่น คงจะดีใจที่รู้ว่าตัวเองเป็นพยานปากเอก

“คุณกับบริกรคนนั้นต่างหากครับ ผมเลยมาถามให้แน่ใจว่าความจำของบริกรถูกต้องหรือไม่”

“ไว้ใจฉันได้เลยคะ” B โกะตอบกวาง

“ฉันมั่นใจว่าตัวเองเป็นคนจำแม่น”

“อ้อ...” นายตำรวจทำหน้างงๆ ก่อนจะถามต่อ

“แล้วตอนที่คุณเดินผ่านมา คุณนายทำอะไรอยู่ครับ”

“ทำอะไรหรือคะ...ก็รับแซนดวิชไป”

“ตรงทางเข้าหรือครับ”

“คะ แหม่ประตูแล้วรับแซนดวิชจากช่องนั้น”

“คุณนายแต่งตัวยังไงครับ”

“เอ่อ คิดว่าเป็นชุดแซกสีขาวนะคะ”

“คุณนายพูดอะไรบ้างครับ”

“เอ ฉันไม่ได้ยินคะ”

อืม นายตำรวจสวดหายใจแล้วพยักหน้า คงเพราะตอบตรงกับคำ
ให้การของบริกร

“ตอนนั้นตรงโถงทางเดินมีคนอื่นไหมครับ”

“ไม่มีคะ”

“โอเคครับ”

โมจิสึกิพยักหน้าสองสามครั้ง ปิดสมุดจดเก็บใส่กระเป๋าในเสื้อสูท
“เข้าใจแล้ว ขอบขอบคุณครับ”

“จบแล้วหรือคะ” B โกะทำหน้าที่ไม่พอใจ

“หลังจากนั้นได้เบาะแสอะไรบ้างไหมคะ”

A โกะถาม โมจิสึกิสายหน้าเบาๆ “ไม่ได้อะไรเลยครับ รู้แค่
คุณนายถูกฆาตกรรม”

“เวลาก่อเหตุล่ะคะ...”

โมจิสึกิยกไหล่เบาๆ “ตอนนี้รู้แค่หลังจากปรากฏตัวครั้งสุดท้าย
หลังสามทุ่มไปครับ”

หลานชายของคุณนายสมมะเข้ามาทัก A โกะกับ B โกะขณะกิน
อาหารมื้อสายที่ร้านอาหารในโรงแรม โผล่มาจังหวะที่ทั้งสองกำลังจะดื่ม
กาแฟ หลังจากกินอาหารชุดอเมริกันให้เยอะหมดเกลี้ยง เขาอายุราวสี่สิบ
ห้า ตัวไม่ค่อยสูงนัก ผิวขาว แขนที่โผล่ออกมาจากเสื้อเชิ้ตแขนสั้นก็เล็ก

“ขอโทษที่รบกวนบ่อยๆ นะครับ”

เขาทักเสียงสูง ชื่อของเขาคือ ทานาเบะ ชูอิจิ เป็นญาติร่วมสายโลหิตเพียงคนเดียวของคุณนายฮมมะ

“ผมนัดเจอกับอาวันนี่ แต่ดันเกิดเหตุการณ์แบบนี้เสียก่อน...ตกใจหมดเลย”

ชูอิจิขมวดคิ้วอย่างเป็นกังวล

“เจอคุณฮมมะแล้วหรือยังคะ”

A โกะถาม เขาพยักหน้าอย่างอ่อนแรง

“เจอเมื่อไหร่แล้วครับ อาเขยก็คงไม่คิดไม่ฝันว่ามาเที่ยวแล้วจะเจอเรื่องแบบนี้ แถมยังโดนตำรวจเรียกจนไม่มีเวลาท้อแท้ คงเกินจะรับไหวจริงๆ”

“ตำรวจ” A โกะย้อนถาม “คุณทานาเบะก็ไปเจอตำรวจแล้วหรือคะ”

“ครับ โดนเรียกตั้งแต่เช้าตรู่ เลยได้เจออาเขยด้วย”

“คุณทานาเบะโดนถามอะไรบ้างคะ”

B โกะชะงักถามด้วยความอยากรู้ อยากเห็น

“ก็หลายเรื่องครับ” ชูอิจิตอบ “ถามเรื่องพยานที่อยู่ด้วย”

“พยานที่อยู่”

B โกะร้องเสียงหลงเอามือปิดปาก เพราะลูกค้ายืนในร้านหันมามอง

“ทำไมล่ะคะ”

A โกะถามอย่างเกรงใจ อยากจะถามเรื่องนั้นแบบเจาะลึก แต่ก็ไม่กล้าถาม ทว่าชูอิจิตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ไม่ได้อารมณ์เสีย

“ผมไม่ทราบรายละเอียดหรอกครับ แต่โรงแรมนี้ใช้ระบบล็อกประตูอัตโนมัติ ห้องอาากับอาเขยก็ต้องล็อกกุญแจร็อยเปอร์เซ็นต์อยู่แล้ว ดังนั้นคนร้ายจะเข้าไปในห้องได้ก็ต่อเมื่ออาที่อยู่ข้างในไขกุญแจให้ จึงน่าจะเป็นฝีมือคนรู้จัก”

“แล้วคุณทานาเบะมีพยานที่อยู่หรือเปล่าคะ”

B โกะถาม ในเวลาแบบนี้ความที่มของหล่อนกลับมีประโยชน์

“หมายถึงตั้งแต่สามทุ่มถึงตีหนึ่งสินะครับ โชคดีผมมีพยานที่อยู่ตั้งแต่สามทุ่มครึ่ง เมื่อคืนผมอยู่บ้านเพื่อน ไปถึงที่นั่นประมาณสามทุ่มครึ่ง”

“แต่ว่าตำรวจมาสงสัยญาติแบบนี้ แะเลยนะคะ”

A โกะคิดว่าถ้าตนเป็นตำรวจ คงไม่สงสัยชายคนนี้หรอก เพราะเขาดูไม่ค่อยมีแรง ถ้าไปรัดคอใครน่าจะโดนรัดคอกลับมากกว่า “แล้วก็มีปัญหาเรื่องแรงจูงใจด้วย”

ทันใดนั้น ชูอิจิซึกุยิ้มเผื่อนอย่างเหงาๆ

“ผมก็คิดแบบนั้น แต่คิดๆ ดูแล้วก็ไม่ถึงกับว่าไม่มีแรงจูงใจเลยหรอกครับ”

“คุณนายทำประกันชีวิตก้อนโตไว้หรือคะ”

B โกะถามประเด็นที่พบเห็นอยู่บ่อยๆ เขาสายหน้าแค่นยิ้ม

“อาตายแล้วผมไม่ได้เงินหรอกครับ กลับกันต่างหาก”

“กลับกัน หมายถึงเสียเงินหรือคะ”

“ไม่ใช่แบบนี้ครับ คำว่ากลับกันอาจจะฟังดูแปลกๆ...ผมหมายความว่าถ้าายังอยู่ ผมจะเสียเงิน ไม่ใช่ว่าอาตายแล้วผมได้เงิน”

“...”

ที่ B โกะเรียบหมายความว่าสมองกำลังมึนงง A โกะเลยเป็นฝ่ายถามแทน

“แปลว่าคุณนายใช้เงินของคุณทานาเบะใช่ไหมคะ”

ใช่ครับ ชูอิจิซึกุหน้า

“คือว่าพ่อผม ซึ่งก็คือพี่ชายของอาทิงมรดกก้อนโตไว้ให้ผมก่อนจะจากโลกนี้ไปครับ แต่ในพินัยกรรมระบุว่าให้อาเป็นผู้จัดการมรดกจนกว่าผมจะบรรลุนิติภาวะ ที่ผ่านมามรดกอยู่ในความดูแลของอา แต่ระยะหลังมานี้ผมจับได้ว่ามรดกพร่องลงไปมาก เพราะอาเอาไปซื้อหุ้นครับ”

“อื๊อ ทำโดยพลการหรือคะ”